

Народна естетика сприяла формуванню національної ідентичності та культурної спадщини. Завдяки корифеям українського театру, музика стала основою театрального мистецтва і сприяла його розвитку як синтетичного виду мистецтва, що об'єднує драму і музику в єдиний художній образ.

В. Мандрик

ЧИ АКТУАЛЬНІ АРТПРОЄКТИ ПІД ЧАС ВІЙНИ?

V. Mandrik

ARE ART PROJECTS RELEVANT DURING THE WAR?

Тема “Чи актуальні артпроекти під час війни?” є досить маловивченою. Як відомо, мистецтво є важливим соціокультурним інструментом підтримки людей у складні часи. Дослідження обраної теми сприяє осмисленню ролі культурних програм, зокрема артпроектів, у впливі на самосвідомість співвітчизників.

Сучасний світ — це простір творчості, де мистецтво відіграє ключову роль у зростанні та розвитку економіки. Артпроекти широко досліджуються митцями та вченими не лише українськими, а й закордонними. Такі відомі в українському просторі проекти, як «Війна через призму мистецтва» чи міжнародний пісенний конкурс Євробачення та багато інших різножанрових артпроектів, які єднують молодих українських і зарубіжних митців задля подальшого створення культурного коду нашої нації.

Артпроекти — це новаторські події, що поєднують різні форми мистецької діяльності та художніх технік.

У період воєнної ситуації в Україні реалізовано: артпроект «Переведіть мене через Майдан», артпроект «Думи», українсько-польський артпроект «Війна через призму мистецтва», мистецький проект «ARTПЕРЕМОГА», артпроект «Бій за Україну» та переможний виступ Kalush Orchestra з піснею «Стефанія» у 2022 р.

Актуальність реалізації артпроектів під час війни полягає в тому, що вони дозволяють розкрити самотність здобутків вітчизняної культури в період, який є надскладним для української спільноти, ініціюють важливий процес об'єднання людей у складні часи, сприяють формуванню української національної соборності, викликають позитивні життєствердні емоції. Вони здатні надавати психологічну та моральну підтримку людям, котрі переживають глибокий стрес.

Артпроекти здатні до проблеми війни залучити міжнародну спільноту. Слід підкреслити, що на підґрунті реалізації артпроектів створюються численні платформи для підтримки України і дієвої допомоги. Артпроекти вбачаються засобом висловлювання суспільних протестів і відданості своїй державі, крім того, збереження людяності та формування самосвідомості українців.

Під час війни артпроект набуває більшої значущості як елемент культури, який утверджує культурно-духовні надбання і цінності української нації, що самовіддано захищаються нашими співвітчизниками.

Крім очних проєктів у наявних укряттях, сьогодні виникають нові форми мистецтва, які стають більш доступними для широкої аудиторії, що створені з використанням цифрових технологій та соціальних мереж. Якщо пригадати, наприклад, найбільш бажаний і очікуваний всіма новорічний проєкт у метро Харкова, який мав назву «Разом до перемоги», можна визначити його принципово

суттєву роль як такого, що підіймав патріотичний і святковий настрій мешканцям та гостям міста на тлі маніфестації очевидної єдності незламного українського народу.

Отже, артпроекти під час війни є надзвичайно актуальними як джерело відтворення почуття консолідації української нації, утвердження об'єктивної історичної пам'яті як складової національної ідентичності, надання натхнення та сили, які підтримують моральний дух людей, сприяючи позитивним емоціям і вірі в майбутнє.

СЕКЦІЯ:

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ АУДІОВІЗУАЛЬНОЇ КУЛЬТУРИ ТА МИСТЕЦТВА

Б. Фарафонов, Н. Мархайчук

ФУНДАТОР (ДО ІСТОРІЇ ФАКУЛЬТЕТУ АУДІОВІЗУАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА ХДАК. Дмитро Головачов)

B. Farafonov, N. Markhaichuk

FOUNDER (TO THE HISTORY OF THE FACULTY OF AUDIOVISUAL ART, KhSAC. Dmytro Holovachov)

«Якщо твої випускники приїжджають до Харкова і не заходять до тебе хоч на п'ять хвилин поспілкуватися, то ти щось робиш не так. Мабуть, душу в роботу не вкладаєш»

Дмитро Головачов,
кінотелережисер, фундатор кіношколи ХДАК

Фактично історичним засновником факультету кіно-, телемистецтва у Харківському інституті культури був Дмитро Якович Головачов (1948–2019) — людина авторитетна в мистецьких колах Харкова. Режисерську освіту Д. Головачов здобув у ХДІК (майстерня заслуженого діяча мистецтв, О. Б. Скибневського). Після закінчення ХДІК працював на Харківській студії телебачення — другій після Києва студії в Україні. Це був час її розквіту: студія мала потужне інформаційне і соціально-політичне мовлення, власне кіновиробництво республіканського масштабу. Під час військової служби Д. Головачов як такий, що знав телевізійне виробництво, потрапив на Ленінградську телестудію, де зустрівся з кінотелеоператором П. Л. Засядьком (1944–1998), який на той час працював на «Лентелефільмі» і мав чималий творчий доробок (зокрема, у 1983 р. за фільм «Я возвращаю ваш портрет» отримав Державну премію СРСР). Саме П. Засядько, який, до речі, творчу кар'єру починав на Харківській студії телебачення, де пройшов шлях від освітлювача до оператора (учень одного з провідних операторів Харкова О. П. Магаса) познайомив Д. Головачова з майстрами ленінградського телебачення, спілкування з котрими творчо вплинуло на формування його як творчої особистості.

Після служби Д. Головачов повертається на Харківську студію телебачення в редакцію літературно-драматичного мовлення, де йде його швидкий зріст від асистента режисера до провідного режисера-постановника. На його рахунок — близько 40 телевізійних вистав та десятків ігрових телевізійних фільмів, серед яких і перший повнометражний телефільм «За пітерським часом». Враховуючи його авторитет серед колег та творчий потенціал, з часом він стає головним режисером студії.